

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 007128 20 Uvp
Banjaluka, 06.10.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi S. U. iz B., Ulica H. B. broj ..., koga zastupa punomoćnik M. Z., advokat iz B., Ulica B. S. ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 06.05/450-780/18 od 20.08.2018. godine, tuženog Ministarstvo ... R. S., u predmetu prinudne naplate utvrđenih poreskih obaveza, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 007128 18 U od 24.12.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 06.10.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba i poništen uvodno označeni osporeni akt, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Poreska ... R. S., Područni ... B. broj 06/1.05/0705-457.1-69659/2017 od 24.04.2018. godine. Tim prvostepenim rješenjem je određena prinudna naplata poreza pljenidbom pokretnih stvari tužioca vlasnika STR M. cvjećara sa sjedištem u B. Ulica D. M. ..., konkretno prijavljenih poreskih obaveza po osnovu doprinosa za mjesece februar, mart i april 2013. godine, te mart, april, maj i jun 2014. godine sa zakonskim zateznim kamatama u ukupnom iznosu od 1.543,59 KM, što uvećano za iznos troškova prinudne naplate od 77,18 KM ukupno iznosi 1.620,77 KM.

Uvaženje tužbe sud obrazlaže razlozima da je tuženi nezakonito postupio kada je ostavio na snazi rješenje prvostepenog organa od 24.04.2018. godine, jer za odbijanje bitnih žalbenih navoda tužioca u osporenom aktu nije dao razloge, sa čim je povrijedio odredbu člana 230. stav 2. u vezi sa odredbom člana 197. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 - u daljem tekstu: ZOUP). Sud je interpretirao tok upravnog postupka, utvrđenja prvostepenog organa, navode žalbe i izjašnjenje tuženog o istima, ukazujući da je tužilac u žalbi, između ostalog, ukazao i na to da mu je prvostepenim rješenjem određena prinudna naplata doprinosa za mjesece februar, mart i april 2013. godine koje je uredno i blagovremeno izmirio, a o kojem žalbenom navodu se tuženi ne izjašnjava u osporenom aktu, već samo kratko konstatuje da tužilac uz žalbu nije priložio dokaze za tvrdnju o uplati ovih doprinosa. Ovo po stavu suda dobija na značaju iz razloga što je tužilac uz tužbu priložio kopije uplatnica o izmirenim doprinosima za mjesece februar, mart i april 2013. godine iz kojih proizilazi da su isti zaista uplaćeni, a kojim žalbenim navodom se tuženi nije bavio, iako mu je to bila obaveza, jer se bez pravilnog utvrđenja ovih spornih okolnosti, čemu će tuženi posvetiti pažnju u ponovljenom postupku, ne može zakonito riješiti predmetna upravna stvar.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude (u daljem tekstu: zahtjev), tuženi pobija zakonitost iste zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu interpretira stav suda iz pobijane presude vezan za navodne nedostatke u obrazloženju osporenog akta i navodi da isti nije pravilan. Ističe da je u osporenom aktu jasno navedeno da u spisu predmeta nisu postojali dokazi o izvršenim uplatama obaveza, tačnije navedeno je da tužilac uz žalbu ne prilaže niti jedan dokaz u prilog svojih tvrdnji, dok iz spisa prvostepenog organa jasno proizilazi da se radi o prijavljenim, a neplaćenim poreskim obavezama. Zaključuje da ukoliko su postojale uplatnice, iste je mogao priložiti samo obveznik, a kako isti to nije uradio u žalbenom postupku, tuženi je mogao samo odbiti žalbu. Ne dovodi u pitanje navode suda da je tužilac uz tužbu priložio uplatnice, što ovom organu ne može biti poznato, pa smatra da takvu situaciju treba tretirati u skladu sa odredbom člana 19. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske” broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), jer se radi o novim dokazima koji nisu postojali u žalbenom postupku. Dodaje da ukoliko je poreski obveznik izmirio obaveze koje su predmet prinudne naplate nakon donošenja osporenog rješenja, ta okolnost ne može uticati na zakonitost pobijanog akta, ali je obaveza prvostepenog organa da u tom slučaju obustavi postupak prinudne naplate. Shodno iznesenom predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba odbije.

Tužilac nije dostavio odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev i pobijanu presudu, kao i ostale priloge u spisu predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom uvažena tužba i poništen osporeni akt tuženog od 20.08.2018. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tuženi nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Ispravno sud zaključuje da je tuženi povrijedio pravila postupka propisana odredbom člana 230. stav 2. u vezi sa odredbom člana 197. stav 2. ZOUP, jer se nije izjasnio na važan žalbeni navod tužioca kojim je on pobijao odluku prvostepenog organa od 24.04.2018. godine kojom mu je između ostalog, određena i prinudna naplata doprinosa za mjeseci februar, mart i april 2013. godine, ukazujući da se nezakonitost iste ogleda u tome što je on ove doprinose uredno i blagovremeno izmirio.

Dakle, ovu činjenicu je tužilac istakao u žalbi dodajući da bi ovu tvrdnju i dokazao da mu je prvostepeni organ pružio priliku da na pravi način učestvuje u postupku (jer posjeduje uplatnice čije je kopije dostavio uz tužbu), zbog čega je neosnovan navod tuženog da se ove bitne okolnosti mogu smatrati „novim činjenicama“ u smislu odredbe člana 19. stav 1. ZUS koje tuženom nisu bile poznate, jer navodno nisu bile iznesene u upravnom postupku pa se stoga o istima nije mogao izjasniti u osporenom aktu.

U tom pravcu treba ukazati i na to da odredba člana 217. stav 1. ZOUP ne obavezuje stranku da obrazlaže žalbene navode, dovoljno je da izloži u kom pogledu je nezadovoljna rješenjem, a tužilac je u tom smislu bio jasan, što dalje znači da ove žalbene navode tuženi nije mogao ignorisati, obzirom da je njegova obaveza, kao i prvostepenog organa, da shodno odredbama člana 8. i 123. stav 1. ZOUP utvrdi sve odlučne činjenice i okolnosti koje su od značaja za donošenje rješenja i da strankama omogući da ostvare i zaštite svoja prava i

pravne interese, što je ovdje izostalo, jer je tužiocu odlukom prvostepenog organa od 24.04.2018. godine određena i prinudna naplata poreskih obaveza za koje on tvrdi da su plaćene, a koja bitna okolnost ne smije ostati nerazjašnjena, što je pravilno zaključio i obrazložio nižestepeni sud.

Kod ovakvog stanja stvari, proizilazi da pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša